

Ἡ στάση μας ἀπέναντι στὸν Χριστό (Νικολόπουλος Ἱερώνυμος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Καθώς ἄλλη μία Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἔφθασε στό τέλος της κι ἐνῶ βρισκόμαστε στά πρόθυρα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος, ἡ Ἐκκλησία μας, μέ

τήν ποιμαντική διάκριση καί τή σύνεση πού τήν χαρακτηρίζει, προβάλλει μιά εὐαγγελική περικοπή, ἡ ὁποία βεβαίως ἔχει δώσει τό ὄνομά της στή σημερινή Κυριακή, συνάμα, ὅμως, ἀδικεῖται γιατί ἀποσιωπᾶται ἕνα μεγάλο μέρος της. Καί πράγματι ὅλοι ἐπικεντρωνόμαστε στό τμήμα ἐκεῖνο πού περιγράφει τή θριαμβευτική εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στό Ἱεροσόλυμα, ξεχνώντας τό πρῶτο μέρος, ὅπου περιγράφεται ἡ πράξη τῆς Μαρίας, ἀδελφῆς του Λαζάρου, ἡ ὁποία πῆρε « λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου» γιά νά ἀλείψει μέ αὐτό τά πόδια τοῦ Χριστοῦ καί νά τά σκουπίσει στή συνέχεια μέ τά μαλλιά της. Κι ὅμως, ἡ Ἐκκλησία μέ ἐπίγνωση καί συνειδητά δέν προβάλλει μόνον τούς στίχους τῆς βασιλικῆς ὑποδοχῆς τοῦ Ἰησοῦ στήν Ἁγία Πόλη, ἀλλά παραθέτει καί αὐτό πού ἀμέσως εἶχε προηγηθεῖ, ὄχι γιά νά μή χαθεῖ ἡ ἱστορική καί χρονική ἀλληλουχία τῶν γεγονότων, ἀλλά γιά νά πετύχει κάτι ἄλλο. Τί; Αὐτό πού ἀβίαστα προκύπτει ἀπό τήν ἀντιπαραθετική μελέτη τῶν συμπεριφορῶν τοῦ λαοῦ καί τῆς Μαρίας.

Ἡ θριαμβευτική εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ

Σεισμός στά Ἱεροσόλυμα! Θριαμβευτική ὑποδοχή! Ὁ λαός σέ ἀναταραχή! Ἄλλοι νά κόβουν κλαδιά ἀπό τούς φοίνικες καί νά τά ἐπισείουν θριαμβευτικά κατά τήν εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στήν Ἁγία Πόλη. Ἄλλοι νά στρώνουν ροῦχα γιά νά μήν πατήσουν χῶμα ὄχι μόνον τά πόδια τοῦ μεγάλου Διδασκάλου, ἀλλά οὔτε κἄν τά πόδια τοῦ ὑποζυγίου του. Ἄλλοι νά φωνάζουν μέ ἀλαλαγμούς χαρᾶς καί προσμονῆς. Κι ὅλοι νά στριμώχνονται γύρω του περιμένοντας ἕνα νεῦμα, μία προσταγή, τό ἔναυσμα γιά νά τόν ἀνακηρύξουν βασιλιά τοῦ Ἰσραήλ, μέ ὅ,τι αὐτό συνεπαγόταν τότε.

Γιατί συμπεριφερόταν ἔτσι ὁ πολύς λαός; Ὅσοι ἦταν παρόντες ὅταν ἀνέστησε ὁ

Χριστός τόν Λάζαρο, τεσσάρων ἡμερῶν νεκρό, διηγούνταν τό θαῦμα πού ἔζησαν, μέ τή συνήθη προσθήκη ὑπερβολῶν καί ἀναλύσεων, ἀλλά καί προσδοκιῶν καί διεκδικήσεων, ἄσχετων μέ τά ὅσα μέχρι τότε εἶχε κηρύξει ὁ Διδάσκαλος. Αὐτοί πού ἄκουγαν ἐνθουσιάζονταν, μεταφράζοντας τά πάντα χρησιμοθηρικά, ἰδιοτελῶς καί συμφεροντολογικά. Δέν δόξαζαν τόν Θεό ὡς κυρίαρχο τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Ἀντιμετωπίζοντας τόν Χριστό σάν χρηστικό ἀντικείμενο, δόξαζαν τό «ὑπερόπλο» τοῦ Ἰσραηλ, τό ὁποῖο θά ἀνάσταине τούς νεκρούς στίς μάχες καί θά θεράπευε τούς τραυματίες, δημιουργώντας μιά ἀκατανίκητη δύναμη...

Πόση ἐπιπολαιότητα! Πόση διαστρέβλωση τῶν κινήτρων καί τῶν προθέσεων τοῦ Χριστοῦ! Πόση ἀλλοίωση τοῦ ἥθους, τό ὁποῖο κήρυττε! Γι' αὐτό καί ὁ Ἰησοῦς σιωπᾷ! Δέν τούς λέει τίποτε. Ὅχι ἐπειδή γνωρίζει ὅτι σέ λίγο οἱ ἴδιοι ἀπό τό «ῶσαννά» θά καταλήξουν στό «σταύρωσον». Γι' αὐτό τούς ἔχει ἤδη συγχωρήσει. Μένει σιωπηλός γιατί δέν θέλει νά κάνει τίποτε πού νά παρερμηνευθεῖ ὡς ἀποδοχή ἀπό τόν ἴδιο αὐτῆς τῆς ἀλλοίωσης, πού ἡ ἀνθρώπινη ἰδιοτέλεια καί ὁ καιροσκοπισμός ἐπιφυλάσσουν στό κήρυγμα καί τά θαύματά του. Εἶναι ἡ ἐναργέστερη καί εὐγλωττότερη διαμαρτυρία γιά τήν ἄρνηση τῶν ἀνθρώπων νά ἀποδεχθοῦν τή σωτήρια πίστη καί τό λυτρωτικό ἥθος!

Ἡ συμπεριφορά τῆς Μαρίας καί τοῦ Ἰούδα

Ἀντίθετα, πρὶν ὅλ' αὐτά, μία γυναίκα, ἡ Μαρία, ἡ ἀδελφή του Λαζάρου, καθώς ὁ Χριστός φιλοξενούνταν μέ τιμητικό δεῖπνο στό σπίτι τους, παρόντων τοῦ Λαζάρου καί τῆς διακονούσης Μάρθας, ἀγοράζει τριακόσια εἴκοσι πέντε γραμμάρια πολύτιμου μύρου, γνήσιου καί ἀνόθευτου, ἀξίας ὅσης τά ἡμερομίσθια ἐνός ἔτους, καί μέ αὐτό πλένει τά πόδια του σκουπίζοντάς τα μέ τά μαλλιά της, ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης καί ἀφοσίωσης. Καί ὁ Ἰησοῦς τό ἀποδέχεται πλήρως, δέν ἀντιδρᾷ· ἀντιθέτως ὑπερασπίζεται τή Μαρία στίς ἰδιοτελεῖς αἰτιάσεις τοῦ Ἰούδα ὅτι κακῶς χύθηκε τόσο πολύτιμο μύρο κι ὅτι θά ἔπρεπε νά ἐκποιηθεῖ καί τά χρήματα νά δοθοῦν στούς φτωχοῦς.

Γιατί συμπεριφέρεται ἔτσι ἡ Μαρία; Ἄς θυμηθοῦμε ὅτι καθημένη «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τόν λόγον αὐτοῦ» (Λουκ. 10,39). Ἴσως καί νά ἦταν ἡ μόνη πού κατανοοῦσε τί ἐπρόκειτο νά συμβεῖ, γι' αὐτό καί ὁ Χριστός τό ἀνέδειξε λέγοντας πῶς ὅ,τι ἔκανε τό ἔκανε ὡς συμβολισμό καί προετοιμασία τοῦ σώματός του γιά τήν ἡμέρα τῆς ταφῆς του. Ἡ Μαρία προσέγγιζε τόν Ἰησοῦ ἐνσυνείδητα, χωρίς ἀνθρώπινους ὑπολογισμούς ἢ πλάνη περί τοῦ ποιόν εἶχε ἀπέναντί της. Γι' αὐτό καί αὐτήν τήν ὀλοκάρδια προσέγγιση, τή γεμάτη ἐπίγνωση καί καθαρότητα τή δέχεται ὁ Θεός καί τήν ἐπαινεῖ.

Ἀντίθετα, χωρίς νά ἀποκαλύψει τόν Ἰούδα ὡς κλέφτη καί μάλιστα τοῦ

γλωσσοκόμου, τοῦ κοινοῦ ταμείου γιά τή συντήρηση τοῦ Χριστοῦ καί τῶν μαθητῶν, χωρίς ν' ἀποκαλύψει τή μελετώμενη προδοσία, χωρίς νά ἐπιτιμήσει τό ὑποκριτικό ἐνδιαφέρον δῆθεν γιά τούς φτωχοῦς, ἐπιμένοντας νά περιμένει τήν παραμικρή ἔνδειξη μεταστροφῆς, τό ἐλάχιστο δείγμα μετανοίας, προσπαθεῖ καί πάλι νά νουθετήσῃ καί νά διδάξῃ, ὥστε νά ἄρει παρεξηγήσεις καί νά ὑπερασπιστεῖ τούς δικούς ἀνθρώπους.

Ἀδελφοί, σήμερα, καθώς μπαίνουμε στήν τελική εὐθεία γιά τό Πάσχα, ἡ Ἐκκλησία ἀντιπαραβάλλει τίς ἀνθρώπινες στάσεις ἔναντι τοῦ Χριστοῦ. Ἀπό τή μιά οἱ συμφεροντολογικές, οἱ ἐνθουσιαστικές, οἱ ἐγκοσμιοκρατικές. Ἀπό τήν ἄλλη ἡ ὀλοκάρδια πίστη, ἡ ἐν ἀληθείᾳ κατανόηση καί ἡ θυσία. Ὁ Κύριος εὐαρεστήθηκε καί ὑπερασπίστηκε τή δεύτερη, ἀπορρίπτοντας τίς πρῶτες. Ἐμεῖς ποιά στάση θ' ἀποφασίσουμε νά τηρήσουμε ἔναντι τοῦ «ἐρχόμενου πρὸς τό ἐκούσιον πάθος»;

Πηγή: agiazoni.gr